

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **R. G.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2016, č. j. KUKHK-37855/DS/2016/GL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 4. 8. 2016, č. j. MMHK/142646/2016, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o

silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa totiž:

- dne 9. 9. 2015 v době od 9:20 hod. do 9:25 hod., v Hradci Králové v ulici Mánesova u č. p. 564, zaparkoval osobní automobil, registrační značky x, u kterého nebyl uhrazen parkovacího poplatku, a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou. Tím řidič vozidla porušil dopravní značku IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“. V místě se nacházelo dopravní značení ZÓNA, které je dále doplněno textem: „zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty“ Po - Pá 8:00 - 18:00 hod., So 8:00 - 16:00 hod.

Tím porušil ustanovení § 4 písmeno c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do osmi bodů. V prvním z nich namítl, že mu je kladeno za vinu porušení povinnosti, která nemá právní základ. Uvedl, že ustanovení § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), umožňuje obci vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy.
4. Dané ustanovení předpokládá existenci dvou, svou formou právních předpisů, první tj. nařízení, kterým se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky, způsob placení sjednané ceny a prokazování jejího zaplacení a druhým nařízením je pak cenový výměr, kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací.
5. Žalobce provedl vlastní šetření a zjistil, že právě příslušné cenové rozhodnutí obec nevydala. Ta sice v minulosti v souladu se zákonem o pozemních komunikacích a zákonem o cenách cenová rozhodnutí vydala, ale ještě v době účinnosti předchozího nařízení města Hradec Králové č. 1/2001, o placeném stání silničních motorových vozidel ve vymezených oblastech města Hradec Králové, ve znění nařízení města Hradec Králové č. 4/2001, kterým se mění a doplňuje nařízení města Hradec Králové č. 1/2001, o placeném stání motorových vozidel. Žalobce poukázal na skutečnost, že jím zmíněná cenová rozhodnutí byla následně bez náhrady zrušena nařízením č. 18/2006 města Hradec Králové, kterým se vymezují oblasti města, ve kterých lze místní komunikace užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel (dále jen „nařízení č. 18/2006“).
6. Žalobce tak konstatoval, že obec inkasuje parkovné nezákonně, neboť nevydala cenové rozhodnutí ve smyslu zákona o cenách. Svou argumentaci podpořil odkazem na

judikaturu Ústavního soudu České republiky, a to na usnesení ze dne 18. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 14/08.

7. Žalobce dále namítl, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán neučinil nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. Namítal, že v reakci na výzvu dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu správnímu orgánu sdělil, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný čas L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 362/11, 120 00 Praha.
8. Nato se správní orgán pokusil označenému řidiči doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko pana N., a nikoli společnost ODVOZ VOZU s.r.o., ačkoli z vyjádření vyplývalo, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl pana N. kontaktovat tak, že měl uvést jako adresáta (nikoli) pouze pana N., ale (především) společnost ODVOZ VOZU s.r.o., neboť z vyjádření žalobce nevyplývalo, že by pan N. na uvedené adrese měl domovní schránku, ale vyplývalo z něj toliko to, že mu lze doručovat na adresu sídla jeho zaměstnavatele, tj. do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.
9. Žalobce rovněž namítl, že ačkoli správnímu orgánu zjevně bylo známo, že pan N. na uvedené adrese nemá poštovní schránku, přesto jediným krokem, který správní orgán za účelem prověření jeho oznámení jako přestupce učinil, bylo doručování mu na tuto adresu, ačkoli správnímu orgánu muselo být zřejmé, že tento krok nebude úspěšný. O tom, že panu N. nelze na uvedenou adresu doručovat písemnosti měl být žalobce též vyrozuměn. Navíc mohl správní orgán ustanovit opatrovníka nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou.
10. Žalobce se také ohradil proti závěru správních orgánů, že jmenovaný v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, resp. že jeho označení za řidiče je účelové, obstrukční apod. Nelze tak dle jeho názoru usuzovat pouze ze skutečnosti, že dotázané orgány veřejné moci informacemi o pobytu označeného řidiče na území České republiky nedisponují. Stejně tak i skutečnost, že pan N. je označován různými provozovateli jako řidič vozidla, neindikuje účelovost tohoto označení, jelikož je zaměstnán ve společnosti zmocněnce žalobce, který provozuje tzv. „*drink and drive*“ a pan N. jako výkon svého zaměstnání řídí vozidla různých provozovatelů po celé České republice. Správní orgán mohl pachatele přestupku zjistit i pomocí kamerového systému, kterým město disponuje.
11. V dalším bodu žaloby vytkl žalobce správnímu orgánu postup v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, když uvedl, že byl správním orgánem současně stíhán za patnáct různých správních deliktů, o kterých ale nebylo vedeno společné řízení. Žalobce rovněž poukázal na fakt, že pokud by bylo vedeno řízení společné, byla by mu udělena jen jedna pokuta a měl by povinnost nahradit pouze jedny náklady řízení. Žalobce vyčíslil, že v příčinné souvislosti s tímto pochybením správního orgánu mu může vzniknout škoda ve výši až 35 000 Kč.
12. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítl, že již v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně písemně obeznámil správní orgán o tom, že označená osoba řidiče nepostrehla umístěnou dopravní značku IP 13c „*parkoviště s parkovacím*“

automatem“, a to zřejmě z důvodu zakrytí zaparkovaným objektem velkých rozměrů. Správní orgán se tak měl tímto podáním zabývat.

13. Žalobce se dále neztotožnil s vyjádřením správního orgánu, který uvedl, že tato námitka je pouhou spekulací, již lze snadno vyvrátit fotodokumentací vloženou ve správním spise a zastává názor, že pokud byla fotodokumentace pořízena dlouhou dobu poté, co zde parkoval označený řidič s jeho vozidlem, situace se již mohla změnit a fotografie tak situaci popisují nepřesvědčivě.
14. V dalším bodu žaloby, nazvaným „*Vady odůvodnění*“, namítal žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že se správní orgán nezabýval tím, zda bylo vydáno cenové rozhodnutí, zda bylo zpoplatnění daného místa potřebné, zda se jednalo o místní komunikaci, ani zda se místo nacházelo na území obce. Žalobce taktéž uvedl, že mu není zřejmé, co z dokazování správní orgán zjistil a poukázal na to, že v nařízení č. 18/2006 není nikde výslovně uvedena ulice Mánesova, kde mělo k předmětnému správnímu deliktu dojít a je pro něj v tomto případě s podivem, že správní orgán došel k tomu, že tato ulice je zpoplatněna.
15. V závěru této námitky žalobce navíc podotkl, že mu není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že pan N. mohl vědět, že má parkovací lístek po zakoupení vystavit na viditelném místě za předním sklem, neboť nic takového z dopravní značky IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“ žalobci nevyplývá. Z dodatkové tabulky pak lze toliko vyčíst, že parkovné je nutné uhradit, ale že by měl být parkovací lístek někde vystaven, z ní však jednoznačně dovodit nelze. Sankcionování nejasně sdělené povinnosti považuje žalobce za nepřipustné a v rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege certa*.
16. Žalobce v šestém bodu žaloby namítl, že výrok je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost, jelikož v něm žalovaný neodkazoval na nařízení obce, které vymezuje zpoplatněné oblasti ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích a stejně tak nebylo odkázáno na nařízení obce stanovující cenu za užití zpoplatněné oblasti. Ve výroku absentoval dle něj i údaj o významu dopravní značky č. IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“.
17. Další z žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že ho takový postup krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
18. V poslední námitce pak žalobce namítal protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

19. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
20. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poté znovu zopakoval procesní postup, včetně snahy o kontaktování označené osoby, která měla v předmětnou dobu vozidlo řídit, a také upozornil na fakt, že s veškerými materiály založenými ve spise se mohl zástupce žalobce seznámit postupem podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), či ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu.
22. K námitce týkající se nezákonného vybírání parkovného žalovaný uvedl, že usnesením Rady města Hradec Králové č. RM/2011/880, z 11. zasedání Rady města Hradec Králové, konané dne 21. 6. 2011, byly schváleny změny cenových tarifů v zóně ISP, které byly provedeny s účinností od 1. 9. 2011. Blíže se pak k této otázce nevyjádřil.
23. Závěrem žalovaný sdělil, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnil pouze námitky absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit dokazováním, a námitku, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

25. Správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 9. 2015 od Městské policie města Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 10, odst. 2, zák. č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, k němuž došlo dne 9. 9. 2015 v 9:20 -

9:25 hod., kdy byl v Hradci Králové v ulici Mánesova u č. p. 564 zaparkován osobní automobil, registrační značky x, u kterého nebyl uhrazen parkovací poplatek, a vozidlo nebylo označeno platnou parkovací kartou. Tím řidič vozidla porušil dopravní značku IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“. V místě se nacházelo dopravní značení ZÓNA, které bylo dále doplněno textem: „*zakazuje se stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty*“ Po - Pá 8:00 - 18:00 hod., So 8:00 - 16:00 hod. O předmětném přestupku byl dne 18. 9. 2015 sepsán strážníky Městské policie města Hradec Králové úřední záznam.

26. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 1. 10. 2015 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Zmocněnec žalobce (společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., IČ: 03724026) poté dne 23. 10. 2015 zaslal reakci na výzvu provozovateli vozidla, v níž uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil pan L. H. N., nar. ..., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU, s. r. o., Americká 362/11, Praha 2.
27. Správní orgán I. stupně posléze dne 3. 11. 2015 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá zde schránku.
28. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže), kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 4. 2. 2016 v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
29. Dne 1. 6. 2016 byl vydán příkaz, jímž bylo žalobci uloženo zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto příkazu dne 10. 6. 2016 blanketní odpor. Správní orgán poté dne 30. 6. 2016 obeznámil žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyrozuměl ho o provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu, které se mělo uskutečnit dne 4. 8. 2016 v 9:00 hod. v budově Magistrátu města Hradec Králové a zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené vyrozumění bylo doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce dne téhož dne. Zmocněnec žalobce dne 18. 7. 2016 zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření k věci. Předně žádal správní orgán o nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce i jeho zmocněnce. Dále uvedl, že v době, kdy osoba označeného řidiče parkovala v ulici Mánesova v Hradci Králové, nebyla dopravní značka IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“ dostatečně viditelná a zřejmě byla zakryta zaparkovaným objektem větších rozměrů.
30. Na základě výše uvedeného provedl správní orgán I. stupně dne 4. 8. 2016 důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí protokol – seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.

31. Dne 4. 8. 2016 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o správním deliktu č. j. MMHK/142646/2016, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče.
32. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím (viz shora).

B. Právní závěry

33. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že

podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“
36. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

37. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Cenové rozhodnutí

38. Žalobce v této námitce tvrdil, že mu je kladeno za vinu porušení povinnosti, která nemá právní základ. Uvedl, že ustanovení § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích umožňuje obci vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Právě dané ustanovení předpokládá existenci dvou, svou formou právních předpisů, tj. nařízení. Prvním se vymezují oblasti obce, resp. místní komunikace nebo jejich určené úseky a způsob placení sjednané ceny a prokazování jejího zaplacení. Druhým nařízením je pak cenový výměr, kterým obec stanoví pro tyto osoby cenu za užití těchto místních komunikací. Žalobce namítá, že právě cenové rozhodnutí obce v tomto případě absentuje a obec tak inkasuje parkovné nezákonně.
39. Podle ustanovení § 23 zákona o pozemních komunikacích platí, že:
- „Pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy*
- a) k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin,*
- b) k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k provedení celního řízení,*
- c) k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti ve vymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.“*
40. Město Hradec Králové za účelem určení oblastí obce, resp. místních komunikací nebo jejich určených úseků, jejichž obecné užívání je omezeno jen pro osoby uvedené v § 23 odst. 1. písm. a) až c) zákona o pozemních komunikacích, které podléhá zpoplatnění, a kde je stanoven způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení, vydalo v přenesené působnosti nařízení č. 18/2006, účinné od 1. 1. 2007, kterým vymezilo oblasti města, ve kterých lze místní komunikaci užít za cenu sjednanou k stání motorových vozidel.
41. Provozování Integrovaného systému parkování (dále jen „ISP“) v centrální části Hradce Králové svěřilo město od začátku roku 2007 soukromé společnosti Atol, a. s., (od 1. 8.

2010 přejmenována na ISP HK, a.s.). Na základě koncesní smlouvy uzavřené dne 28. 12. 2006 podle § 9b) zákona č. 40/2004 Sb. a § 261 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb., v platném znění (dále jen „koncesní smlouva“), provozuje tato společnost placená parkovací stání a zajišťuje vydávání parkovacích karet rezidentům a předplatitelům. Krajskému soudu je znění předmětné koncesní smlouvy známo z jeho úřední činnosti. Stejně tak se s ním může kterýkoliv právní subjekt seznámit dálkovým přístupem na níže uvedené webové adrese Magistrátu Hradec Králové. Proto krajský soud nepovažoval za pochybení správního orgánu, pokud zněním koncesní smlouvy neprováděl důkaz (pozn. soudu: znění uvedené koncesní smlouvy je veřejně přístupné na:

<https://www.hradeckralove.org/search.php?action=results&query=koncesn%C3%A4D+smlouva&x=0&y=0>)

42. Společnost ISP HK, a.s., a město Hradec Králové tak na základě koncesní smlouvy upravily vzájemná práva a povinnosti při zajištění provozu a rozvoje integrovaného systému parkování v Hradci Králové a jejich vztahu k uživatelům integrovaného parkovacího systému, rozsah a způsob součinnosti smluvních stran, včetně zmocnění statutárního města Hradec Králové k zajišťování nezbytných úkonů souvisejících s provozem ISP vůči jeho uživatelům, které ISP může v souladu s právní úpravou realizovat svým jménem a na svůj účet vůči třetím osobám.
43. V článku V. odst. 2 koncesní smlouvy ve spojení s článkem XII. odst. 3 se společnost ISP HK, a.s. zavázala spoluvytvářet cenové podmínky pro uživatele parkovacích ploch včetně nezbytné cenové regulace parkovného na veřejných komunikacích a stanovovat tak ceny parkovného a parkovacích karet. Na základě tohoto zmocnění tak vydává společnost ISP HK, a.s., tzv. „*Ceník parkovného*“, v němž detailně uvádí veškeré zpoplatněné zóny a komunikace, včetně dalších důležitých informací, jako např. ceny za parkování či provozní doby. S celou situací se může řidič motorového vozidla seznámit na následujících internetových odkazech:

<http://www.isphk.cz/vymezeni-oblasti.php>,
http://www.isphk.cz/download/ISP_mapa_parkovaci_automaty_2016.pdf
<https://www.hradeckralove.org/urad/integrovaný-system-parkování-v-hradci-kralove>.
44. Žalobcem navržená judikatura je tak v tomto případě k dané situaci nepřiléhavá, jelikož město Hradec Králové uzavřelo se společností ISP HK, a.s., koncesi na služby, jenž je obdobnou veřejnou zakázkou jako veřejná zakázka na služby s tím, že protiplnění za poskytnutí služeb, které jsou předmětem této koncese, spočívají v právu tyto služby po stanovenou dobu provozovat. Tímto právním jednáním byla tak na společnost ISP HK, a.s. smluvně přenesena část pravomocí a povinností, mimo jiné i ta, aby společnost stanovovala ceny parkovného a parkovacích karet pomocí tzv. „*Ceníku parkovného*“ (viz výše). Situace v žalobcem předložené judikatuře ale byla naprosto odlišná, když v tehdy posuzovaném případě město ponechalo všechna práva a povinnosti svým orgánům, které za takového stavu byly povinny v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění

pozdějších předpisů, vydávat v těchto případech cenový výměr, který má formu nařízení.

45. Z výše uvedeného je zřetelné, že předmětná námitka není důvodná.

2. Nezbytné kroky

46. Krajský soud se dále zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
47. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
48. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
49. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

50. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, a ten na ni reagoval sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., nar. ..., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU, s. r. o., Americká 11, Praha 2. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal předvolání k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Adresát zde nebyl zastižen, proto byla zásilka po úložní době vrácena zpět odesílateli. Doručenka je součástí správního spisu. Pokud tedy nyní žalobce namítá, že předmětná zásilka měla být adresována zmocněnci na jeho adresu a dokonce měl být ten označen jako adresát, tato námitka je naprosto lichá. Žalobce měl možnost sdělit údaje k označenému řidiči, a učinil tak. Správní orgán následně zcela v souladu s § 20 správního řádu zaslal písemnost označené osobě řidiče na adresu, kterou žalobce poskytl a adresát zde nebyl zastižen, ani nebylo možné zanechat zásilku na jiném vhodném místě, či v souladu s § 20 odst. 3 správního řádu nebylo možno doručit předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že písemnost adresátovi předá.
51. Krajský soud konstatuje, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zcela absurdní by bylo za této situace zahajovat proti jmenovanému přestupkové řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi, jak navrhoval žalobce.
52. Krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být L. H. N., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. Správní orgán vložil do spisového materiálu doručenky z jiných případů, které jsou mu z jeho úřední činnosti známy, a jsou vedeny např. pod č. j. MMHK/005049/2016, č. j. MMHK/194923/2015 a č. j. MMHK/194919/2015. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že L. H. N., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., IČ: 03724026, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. ve věcech, která vede zdejší krajský soud pod sp. zn. 30A 104/2016, 30A 113/2016 nebo pod sp. zn. 51A 23/2016, sp. zn. 30A 28/2017, 30A 31/2017 aj.
53. S ohledem na shora uvedené informace o osobě pana N., které měl správní orgán I. stupně k dispozici (jak lze ověřit ve správním spise), shledal krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány

povinný činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

54. Nelze sdílet názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jako například pátrání po přestupci pomocí záznamových kamer, jak uváděl žalobce. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení mezinárodního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní. Tato námitka není důvodná.

3. Společné řízení

55. V této námitce žalobce poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru postupoval správní orgán v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož mělo být správním orgánem prvního stupně vedeno společné řízení o všech správních deliktech, za které byl současně stíhán.
56. Žalobcovo vyličení skutečnosti je však naprosto nedostatečné, jelikož neobeznámil soud, o jaké správní delikty se jedná, ani neuvedl spisové značky o nich vedoucích správních řízení, a tak je zcela nemožné, aby krajský soud domýšlel, zda by bylo vhodné v souladu se zásadami správního řízení a odpovídající právní úpravou vést o těchto správních deliktech společné řízení.
57. Je přitom s podivem, že žalobce tuto skutečnost nenamítal již v průběhu správního řízení, kdy k tomu měl dostatečný prostor. Pokud nyní upozorňuje na krácení jeho práv převážně z důvodu, že uložená pokuta a náklady řízení by mohly v souhrnu znamenat pro žalobce škodu ve výši až 35 000 Kč, krajský soud podotýká, že pokud je žalobcovo tvrzení pravdivé, uložená sankce by mohla v tomto případě splnit svůj účel minimálně tím, že žalobce napříště povede k mnohem obezřetnějšímu rozhodování o tom, jak a kdy využít svá procesní práva.

4. Zavínění

58. Žalobce v tomto bodu žaloby namítá, že se již v průběhu správního řízení prvního stupně písemně vyjádřil o tom, že označená osoba řidiče nepostřehla umístěnou dopravní značku IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“, a to zřejmě z důvodu zakrytí zaparkovaným objektem velkých rozměrů. Žalobce se dále neztotožnil s vyjádřením správního orgánu, který uvedl, že tato námitka je pouhou spekulací, jíž lze snadno vyvrátit fotodokumentací vloženou ve správním spise.
59. Krajský soud uvádí, že určuje-li § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat („řídít se“) dopravní značku, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Jednání může spočívat v konání i opomenutí; jestliže tedy žalobce, resp. osoba označeného řidiče nerespektovala dopravní značku IP 13c (vymezující zónu placeného parkoviště) z jejíž povahy je zřejmé, že řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách), aniž splňovala podmínky pro osoby, jimž jsou tato místa na pozemních komunikacích vyhrazena, pak porušila § 4 písm. c) zákona o

provozu na pozemních komunikacích. Formální znaky přestupku tak byly naplněny. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004).

60. Na tom nic nemění ani okolnost, že rozsah tohoto vyhrazení určuje prováděcím právním předpisem obec v přenesené působnosti; jednak tak činí na základě řádného zmocnění (tedy na základě a v mezích zákona) a jednak tímto podzákoným předpisem neukládá originárně žádnou povinnost - ta je primárně uložena v cit. § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích.
61. Žalobcova námitka, že snad byl oprávněn na vyhrazeném parkovišti stát, jelikož před dopravní značkou vymežující zpoplatněnou parkovací zónu bylo zaparkováno vozidlo, přes něhož nešlo tuto značku přecíst, není relevantní. Jestliže byly okolnosti vztahující se k předmětnému přestupku v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Skutkový stav musí být správním orgánem zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že před dopravní značkou vymežující zpoplatněnou parkovací zónu bylo zaparkováno vozidlo, přes něhož nešlo tuto značku přecíst apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
62. Krajský soud následně podotýká, že žalobce nikdy nezpochybnil, že jeho vozidlo bylo zaparkováno v ulici Mánesova, jejíž všechny možné přístupové komunikace do místa, kde vozidlo parkovalo, jsou řádně označeny dopravními značkami IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“, jak lze ověřit i na veřejně přístupné internetové stránce: http://www.isphk.cz/download/ISP_mapa_parkovaci_automaty_2016.pdf.
63. Z hlediska materiálního pak krajský soud vyjadřuje přesvědčení, že řidič předmětného vozidla naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem je zde jednak organizace dopravy na určitém území, individuálně pak zájem těch, kdož splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. Tyto zájmy pak byly jednáním označeného řidiče vozidla nesporně porušeny.
64. Krajský soud uzavírá, že všechny listiny ve správním spise jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné

důvodné pochybnosti. Bylo tedy prokázáno, že jednáním uvedeným shora byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, který stanovuje povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky. Uvedené námitce nemohl krajský soud na základě výše uvedeného přisvědčit.

5. Vady odůvodnění

65. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že se správní orgán nezabýval tím, zda bylo vydáno cenové rozhodnutí, zda bylo zpoplatnění daného místa potřebné, zda se jednalo o místní komunikaci, ani zda se místo nacházelo na území obce. Žalobce pak uvedl, že mu není zřejmé, co z dokazování správní orgán zjistil, a poukázal na to, že v nařízení č. 18/2006 není nikde výslovně uvedena ulice Mánesova, kde mělo ke správnímu deliktu dojít. V závěru žalobce namítl, že mu není zřejmé, jak správní orgán dovodil, že pan N. mohl vědět, že má parkovací lístek po zakoupení vystavit na viditelném místě za předním sklem, neboť nic takového z dopravní značky IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“ žalobci nevyplývá.
66. Podle § 68 správního řádu se v odůvodnění: *„uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*
67. K odůvodnění rozhodnutí je navíc možné doplnit, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Nejvyšší správní soud navíc zastává konstantně názor, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“* (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 – 65).
68. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zcela zřetelné, že vycházely při svých úvahách z oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 9. 2015, výzvy pro nepřítomného řidiče ze dne 9. 9. 2015, úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 18. 9. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel, fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky, mapky místa kontroly s vyznačenými příjezdovými trasami včetně vyznačení příslušného dopravního značení, záznamu o podaném vysvětlení strážníka Městské policie Hradec Králové, vyjádření Odboru cizinecké policie – Oddělení pobytových kontrol ohledně informací o osobě pana N. a z dalších podkladů, které jsou založeny ve správním spise a o nichž byl řádně vyhotoven protokol (ve správním spise na č. l. 39). Správní orgány na základě těchto podkladů zhodnotily, že bylo deliktní jednání spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a tyto závěry uvedly v odůvodnění správních rozhodnutí v souladu s § 68 správního řádu.

69. Námitka, že se prvoinstanční správní orgán v odůvodnění rozhodnutí nezabýval skutečností, zda se jednalo o místní komunikaci, ani zda se místo nacházelo na území obce, je v daném případě naprosto irelevantní. Správní orgán správně uvedl, že místo bylo označeno dopravní značkou IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“ a šlo tedy o řádně označenou zónu parkování.
70. Krajský soud by pro úplnost opětovně poukázal na všechny volně dostupné dokumenty, které jsou pro veřejnost přístupné na internetových stránkách uvedených shora, a které přesně vymezují oblasti obce upravené dle § 23 zákona o pozemních komunikacích, spolu s příslušnou cenovou úpravou, odůvodněním vymezení těchto zón a právy a povinnostmi, jimiž je nutné se v zóně stanovené dopravní značkou IP 13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“ řídit. Dlužno dodat, že se s nimi mohl řidič, i žalobce ve vlastním zájmu dálkovým přístupem seznámit, a to obzvláště za situace, kdy je označená osoba řidiče uváděna jako profesionální řidič „*drink and drive*“. Stejně tak krajský soud podotýká, že každému řidiči, jenž vlastní řidičský průkaz (zejména pak profesionálnímu řidiči) musí být zcela zřejmé, že se po zakoupení parkovacího poplatku umístí parkovací lístek viditelně za předním sklem vozidla. Tuto informaci má řidič navíc uvedenou na parkovacím stojanu, u něhož lístek pořizuje, proto je tato povinnost zcela zřejmá všem účastníkům silničního provozu. I pokud by ale řidič parkovací lístek na viditelné místo za čelním sklem vozidla neumístil, na výzvu správního orgánu může prokázat zakoupení parkovacího lístku i dodatečně.
71. Lze shrnout, že ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. K žalobním námitkám uvedl, že z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, a z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. S tímto závěrem správního orgánu I. stupně se krajský soud ztotožňuje. Námitka není důvodná.

6. Vady výroku

72. Žalobce v tomto bodu žaloby namítl, že výrok je nepřezkoumatelný pro jeho nesrozumitelnost, jelikož v něm žalovaný neodkazoval na nařízení obce, které vymezuje zpoplatněné oblasti ve smyslu § 23 zákona o pozemních komunikacích a stejně tak nebylo odkázáno na nařízení obce stanovující cenu za užití zpoplatněné oblasti a ve výroku absentoval dle něj i údaj o významu dopravní značky č. IP 13c.
73. Krajský soud uvádí, že daná námitka není relevantní v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Přesto je třeba k výroku rozhodnutí uvést, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, přesné, srozumitelné a určité. Například nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 583/2003, ze dne 21. 7. 2004, k výroku rozhodnutí (byť podle zákona o správě daní a poplatků) uvádí: „*Výrok rozhodnutí přitom obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení, kdy v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Výrok proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný.*“
74. Opomenout nelze ani judikaturu týkající se správního trestání, kde je kladen poměrně velký důraz na přesnost výroku a tedy i na vymezení sankcionovaného deliktu.

Například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73 konstatovalo: „Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“

75. Správní delikt, tak, jak byl uveden ve výroku obou rozhodnutí správních orgánů, spočíval v porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když žalobce, jakožto provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když dne 9. 9. 2015 v době od 9:20 hod. do 9:25 hod. bylo zjištěno strážníky Městské policie Hradec Králové v ul. Mánesova č. p. 564 zaparkované vozidlo Audi bez zaplaceného parkovacího poplatku, a to v místě, na němž platí dopravní značka IP 13c „parkoviště s parkovacím automatem“. Dopravní značení ZÓNA je pak doplněno textem, že je v tomto místě zakázáno stání bez parkovacího poplatku nebo platné parkovací karty, a to v době od Po-Pá 8:00-18:00 hod. a So 8:00-16:00 hod. Žalobce tak spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla udělena pokuta ve výši 1 500,- Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000,- Kč.
76. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí správních orgánů odpovídá zákonným požadavkům a ustálené soudní judikatuře. Takto specifikovaný správní delikt obsahuje autoritativní řešení otázky a obsah je dostatečně přesný, určitý a nezaměnitelný s jiným jednáním. V kontextu daného případu správní orgány své povinnosti na srozumitelnost, určitost a nezaměnitelnost řidičem vozidla spáchaného skutku, od něhož se následně odvíjí objektivní odpovědnost provozovatele motorového vozidla, dostaly a rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné. Tato námitka není z výše uvedených důvodů důvodná.

7. Ústní jednání

77. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
78. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek.

Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (být implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Subadolec proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

79. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námítka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádějí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

80. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
81. V posuzované věci správní delikt spočíval v parkování vozidla bez uhrazeného poplatku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení Městské policie Hradec Králové o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 9. 2015, výzvy pro nepřítomného řidiče ze dne 9. 9. 2015, úředního záznamu Městské policie Hradec Králové ze dne 18. 9. 2015, výpisu z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace opatřené zasahujícími strážníky. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.

82. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
83. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 30. 6. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci tak dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
84. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Námitka není důvodná.

8. Protiústavnost

85. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
86. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
87. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V. Náklady řízení

88. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. července 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu